

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 100/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2To/28/2024 z 3. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. októbra 2024, opakovane doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 31. októbra 2024, 18., 19. a 26. novembra 2024, 17. a 31. decembra 2024 a napokon 17. a 27. januára 2024, namieta porušenie svojich práv na spravodlivé súdne konanie a na obhajobu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2To/28/2024 z 3. októbra 2024 (ďalej len „druhostupňový rozsudok“), žiada o zrušenie druhostupňového rozsudku a vrátenie veci do prípravného konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ako aj z obsahu namietaného rozsudku krajského súdu, ktorý je sprístupnený na oficiálnej webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-3T/14/2023 zo 16. júla 2024 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, zločinu vydierania a prečinu nebezpečného vyhrážania, ktorých sa mal dopustiť na svojej manželke v období od februára 2020 do 7. marca 2022, za čo mu bol okresným súdom uložený úhrnný trest odňatia slobody desať rokov a šesť mesiacov. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd druhostupňovým rozsudkom napadnutý prvostupňový rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že uznal

sťažovateľa vinným zo spáchania zločinov týrania blízkej a zverenej osoby a vydierania, za čo uložil sťažovateľovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere ôsmich rokov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje vlastnú interpretáciu vykonaného dokazovania a namieta, že postupom konajúcich súdov bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Podstata jeho argumentácie pritom smeruje, tak ako tomu bolo aj v uplatnenom odvolaní, k spochybneniu dôveryhodnosti svedectva svedkyne poškodenej, z čoho potom vyvodzuje záver, že je jeho odsúdenie založené na nepravdivých a nepodložených tvrdeniach, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Konajúcim súdom vytýka, že nezohľadnili tie časti výpovede svedkyne poškodenej, ktoré podľa mienky sťažovateľa dokazujú jeho nevinu. Takisto dôvodí, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, keď sťažovateľ obhajcovi, ktorý ho v trestnej veci počas celého konania zastupoval, „vyjadril nedôveru“, keďže podľa jeho presvedčenia konal v rozpore s jeho záujmami. Ďalej sťažovateľ predkladá námietku, že v rozpore so zákonom vykonal krajský súd 12. septembra 2024 verejné zasadnutie, na ktorom neumožnil účasť blízkym osobám sťažovateľa a tiež samotnému sťažovateľovi. V jednom z doplnujúcich podaní ústavný súd žiada o postup podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku a v ďalšom odaní formuluje heslovitou formou tvrdenia neurčitého obsahu o porušení špecifikovaných ustanovení Trestného poriadku, vo vzťahu ku ktorým neprípája žiadne bližšie odôvodnenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 [postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 559/2021, III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 254/2022 atď.)], podľa ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky [(ďalej len „ústava“); primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu, pozn.], ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku). Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu je potrebné vždy vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval,

keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť (I. ÚS 182/2023).

5. Ústavný súd uvádza, že aj hodnotenie dôkazov alebo iná skutková okolnosť z hľadiska vysporiadania sa súdu s jej obsahom v odôvodnení svojho rozhodnutia sú obvineným uplatniteľné v dovolacom konaní ako námietka z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z hľadiska tohto dôvodu dovolania však ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného (m. m. IV. ÚS 546/2020).

6. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predstreté námietky o nedostatočnom vysporiadaní sa konajúceho súdu s časťou vykonaného dokazovania sťažovateľ mohol uplatniť aj pred dovolacím súdom a subsumovať ich pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresného súdu zistil, že sťažovateľ dovolanie vo svojej trestnej veci nepodal.

7. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

8. Keďže sťažovateľ opravný prostriedok poskytovaný mu právnou úpravou k účinnej ochrane jeho práv nevyužil, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako neprípustnú.

9. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Luboš Szigetí
predseda senátu